

Cinkal do něho musel štouchat, aby klekal, vstával a sedal si ve chvílích rituálem určených, a usoudil, že jeho vůdce vyvíjí strašnou duševní námahu, protože se ani jednou nepodíval na holky, které po něm co chvíli pokukovaly, aby viděly, „jak se člověk tváří“, když slízl pořádný výprask.

Z nejrůznějších prostředků, které ho napadly, vybral Janek, který byl stoupencem radikálních řešení, jen jeden, a když se večer po požehnaní u Pepiotova lomu sešla velká rada lovenských bojovníků, předložil ho rovnou, chladnokrevně a bez okolků.

„Když od nich nechceme mít zničený šaty, je jenom jedna možnost, která je jistá: že žádný nebudeme mít. Navrhnuj, abysme se bili nahatý!“

„Úplně nahatý?!“ podívalo se nemálo kamarádů, překvapených, užaslých a dokonce i trochu poděšených tímto násilným postupem, který možná také urážel jejich stud.

„No právě!“ odpověděl Janek. „Kdybyste byli slízlí to co já, tak byste se dvakrát nerozmejšli a řekli byste to taky.“

A ne aby omráčil, nýbrž jen aby přesvědčil své posluchače, vyhlíčil jim Janek dopodrobná tělesně i duševní strážně svého zajetí na pokrajích lesa a bolestný návrat domů.

„Ale stejně“, namítl Boubela, „co kdyby někdo šel, co kdyby se tu potloukal nějaký žebřák a šloh nám ty šaty, nebo co kdyby na nás přišel Beduini!“

„Ty šaty především dobře schováme“, namítl Janek, „a když bude zapotřebí, tak tam někoho postavíme, aby je hlídal! Kdyby někdo šel a kdyby ho to žinýrovalo, tak se nemusí dívat, a na starýho Beduina se vybodneme! Copak jste neviděli, jak jsem to udělal včera večer?“

(Z francouzštiny přeložila Eva Bezděková)

